

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 361/06-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1, ako aj práv zaručených v čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 6/05, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 3226/04 a Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania vo veci vedenej pod sp. zn. ORP-128/3-OSV-B1-2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2006 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1, ako aj práv zaručených v čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 6/05, postupom Okresnej prokuratúry B. (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pn 3226/04 a Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetřovania (ďalej len „okresné riaditeľstvo“, resp. „policajný orgán“) vo veci vedenej pod sp. zn. ORP-128/3-OSV-B1-2005.

Sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie označených základných práv menovanými štátnymi orgánmi, priznať mu *„finančnú satisfakciu (...) každý 1,000.000.-Sk“* a úroky z omeškania, uložiť menovaným štátnymi orgánom povinnosť *„konať v príslušných veciach bez ďalších priet'ahov a v lehote do konca roku 2006...“* a ústavný súd žiadal, aby vykonal *„nápravu bezodkladne a rýchlo odstráni porušovanie práva podľa čl. 13 – právo na účinný opravný prostriedok...“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

A

Ústavný súd nahliadnutím do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 6/05 zistil, že sťažovateľ podal 20. decembra 2004 okresnému súdu návrh – žiadosť o vydanie platobného rozkazu vo veci náhrady škody 1 309 050 Sk s príslušenstvom. Odporcom v spore je JUDr. J. J., súdny exekútor, B.

Vec bola 11. januára 2005 prevedená do registra C z dôvodu žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdneho poplatku.

Okresný súd 14. februára 2005 požiadal sťažovateľa o vyplnenie a potvrdenie tlačiva „*Potvrdenie o majetkových pomeroch*“. Potvrdenie bolo predložené okresnému súdu 18. februára 2005.

Okresný súd 11. augusta 2005 oslobodil sťažovateľa od povinnosti platiť súdne poplatky „*na celé konanie*“.

Okresný súd 11. augusta 2005 uložil odporcovi predložiť vyjadrenie k návrhu. Vyjadrenie bolo predložené okresnému súdu 27. septembra 2005.

Okresný súd 16. decembra 2005 stanovil termín pojednávania na 27. január 2006. Toto pojednávanie po vypočutí účastníkov konania bolo odročené na neurčito. Okresný súd si „*zabezpečí správy o priebehu konaní na OS Senica, Bratislava III a zabezpečí veci, ktoré sa vzťahujú na pojednávanú vec*“.

Okresný súd 24. februára 2006 požiadal okresnú prokuratúru o podanie informácie o stave konania vedeného pod sp. zn. 4 Pv 942/05. Informácia bola podaná 7. marca 2006.

Okresný súd 5. apríla 2006 stanovil termín pojednávania na 19. máj 2006. Toto pojednávanie bolo po prednesoch účastníkov odročené na neurčito s tým že navrhovateľ zašle súdu v lehote 5 dní listinné dôkazy.

Písomnosti predložené okresnému súdu sťažovateľom 22. mája 2006 boli 12. júna 2006 zaslané odporcovi.

Sťažovateľ 7. júla 2006 predložil okresnému súdu žiadosť o vydanie predbežného opatrenia a žiadosť o odstránenie zbytočných prietáhov v konaní.

Okresný súd uznesením z 31. júla 2006 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol z dôvodu, že *„súd nezistil existenciu všetkých predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia“*.

Sťažovateľ 7. augusta 2006 podal proti uzneseniu odvolanie.

Súdny spis sp. zn. 10 C 6/2005 bol 14. septembra 2006 doručený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na odvolacie konanie.

Krajskému súdu bolo 27. septembra 2006 doručené podanie sťažovateľa z 23. júla 2006.

Krajský súd 13. októbra 2006 predložil odporcovi odvolanie na vyjadrenie.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že konanie o návrhu sťažovateľa na menovaných súdoch trvá ku dňu podania sťažnosti na ústavný súd (8. augusta 2006) vyše 19 mesiacov.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, najmä celkovej doterajšej dĺžky predmetného konania, charakteru posudzovanej veci a doteraz vykonaných procesných úkonov okresného súdu, ústavný súd zastáva názor, že prípadné prijatie sťažnosti v tejto jej časti na ďalšie konanie by v konečnom dôsledku nevedlo k zisteniu takých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť spočívajúcu v tom, že celková dĺžka doterajšieho konania (vyše 19 mesiacov) a v ňom zistené jediné obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní šesť

mesiacov (od 18. februára 2005 do 11. augusta 2005), spolu s charakterom veci vylučuje, aby konanie sp. zn. 10 C 6/2005 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi.

Pri posudzovaní uvedenej nečinnosti okresného súdu v trvaní šesť mesiacov ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 35/01, II. ÚS 21/02, III. ÚS 102/02, I. ÚS 35/04), podľa ktorej ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí znamenať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Predmetná doba nečinnosti okresného súdu vzhľadom k celkovej dobe doterajšieho konania (19 mesiacov), ako aj s prihliadnutím na konanie o procesných návrhoch s'ťažovateľa (návrh na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, návrh na vydanie predbežného opatrenia, odvolanie), nie je dobou, ktorá by v konečnom dôsledku podstatnou mierou prispela k doterajšej dĺžke konania vo veci.

B

S'ťažovateľ namietal porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v postupe okresnej prokuratúry a okresného riaditeľstva v konaní o jeho trestnom oznámení vedenom pod vyššie uvedenými spisovými značkami. Z písomností pripojených k s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ 20. decembra 2004 podal okresnej prokuratúre „*Oznámenie na páchanie trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa súdnym exekútorom JUDr. J. J...*“ Policajný orgán uznesením z 11. februára 2005 trestné oznámenie odmietol. Okresná prokuratúra uznesením z 25. februára 2005 s'ťažnosť s'ťažovateľa proti uzneseniu policajného orgánu zamietla. Krajská prokuratúra v B. 19. mája 2005 po preskúmaní postupu okresnej prokuratúry v predmetnej veci oznámila s'ťažovateľovi, že zistila „... že doterajší postup nie je v súlade so zákonom...“, a preto okresnú prokuratúru upravila, „aby zabezpečila vo veci začatie trestného stíhania“. Okresná prokuratúra 1. júla 2005 uložila policajnému orgánu začať vo veci trestné stíhanie. Policajný orgán uznesením zo 17. augusta 2005 začal vo veci trestné stíhanie a uznesením z 20. júna 2006 trestné stíhanie zastavil. Okresná prokuratúra uznesením z 18. júla 2006 zrušila uznesenie policajného orgánu z 20. júna 2006 a uložila policajnému orgánu, „aby vo veci znovu konal a rozhodol“.

Podľa právneho názoru ústavného súdu uplatňovaného v jeho doterajšej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 41/98, I. ÚS 276/05) základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni až po začatí trestného stíhania (§ 160 a nasl. Trestného poriadku, resp. § 199 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. – Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006).

Ak sa trestné stíhanie nezačne, nemôže dôjsť k porušeniu ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. [Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Uvedené sa analogicky vzťahuje aj na právo na prerokovanie veci bez prietáhov garantované čl. 38 ods. 2 listiny.]

Podľa právneho názoru ústavného súdu (vysloveného napr. vo veciach II. ÚS 36/94, I. ÚS 49/98, I. ÚS 276/05) zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní možno napadnúť opravnými prostriedkami podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Ústavný súd nie je oprávnený rozhodovať o zákonnosti postupu a rozhodnutí týchto orgánov a ani ich rozhodnutia zrušovať.

Ochranu konkrétneho práva alebo slobody, ktorých porušenie je namietané, môže ústavný súd poskytnúť len vtedy, ak sa ich ochrany fyzická alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky (napr. pred orgánmi prokuratúry v ich hierarchickom zaradení).

V predmetnej veci (ako vyplýva z vopred uvedených skutočností uvedených) okresná prokuratúra preverovanie trestného oznámenia sťažovateľa doteraz vykonávala podľa ustanovení Trestného poriadku, upravujúcich postup orgánov činných v trestnom konaní pred začatím trestného stíhania.

Zákonnosť postupu okresnej prokuratúry v danej (resp. doterajšej) etape trestného konania je potrebné posudzovať a nápravu dosiahnuť prostriedkami upravenými ustanoveniami Trestného poriadku, prípadne ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

C

Sťažovateľ ďalej namietal porušenie práv upravených v čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom menovaných orgánov v označených konaniach.

Podľa čl. 13 (Právo na účinné odvolanie) „každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností. Nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje“.

Podľa čl. 14 (Zákaz diskriminácie) „užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie“.

Podľa čl. 17 (Zákaz zneužitia práv) „nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd

alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovoru ustanovuje“.

Keďže sťažovateľ v sťažnosti neprodukoval (neuviedol) žiaden relevantný dôkaz preukazujúci ním tvrdené porušenie označených práv a napadnuté štátne orgány riadne konali o opravných prostriedkoch podaných sťažovateľom a tiež postupovali v predmetných konaniach v rámci hraníc stanovených na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi, ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Samotná skutočnosť, že štátne orgány nerozhodli (resp. nepostupovali) podľa predstáv sťažovateľa, nezakladá porušenie ním označených základných práv.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa už jeho ďalšími požiadavkami nezaoberal, lebo ich poskytnutie je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy (resp. § 56 ods. 4 a § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) viazané na vyhovenie sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2006